

LOV OG EVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 4

APRIL 1992

28. årg.

Se, dager kommer!

Se, dager kommer, sier Herren, Israels Gud, da jeg sender hunger i landet, ikke hunger etter brød og ikke tørst etter vann, men etter å høre Herrens ord. Da skal de vanke om fra hav til hav og fra nord til øst; de skal flakke omkring og søke etter Herrens ord. Amos 8, 11–12.

Det finnes ingen større vrede enn den at Gud tier stille og ikke taler med oss, men lar oss leve etter vårt sinn og vesen og gjøre det vi har lyst til.

Akk, kjære Gud, straff oss meget heller med pest og alle de farlige sykdommene som finnes på jorden, enn at du tier. Gud sier: Jeg har utrakt min hånd og ropt: Kom hit og hør! Men dere svarer: Vi vil ikke. Jeg sender mine tjener til dere, profetene Esaias, Jeremias og alle de andre, og jeg sier: Hør dem! Ja, svarer menneskene: Vi vil slå dem ihjel. Jeg sier: Der har dere min Sønn. Ja, sier de: Vi vil korsfeste ham.

Akkurat slik gjør vi også nå, som man ser. Vi har Guds ord til overmål. Vi er gode og mette. Men vi vil ikke høre fromme, trofaste lærere og

predikanter som refser oss og rent og uforfalsket forkynner oss Guds ord. Vi vil ikke holde oss til dem som med alvor fordømmer falsk lære og trofast advarer oss. Så vil også Gud straffe oss.

Akk, himmelske Far, la oss bestandig holde oss til denne klare sol og ikke falle fra ditt ord eller gi rom for falsk lære!

M. Luther

Tvil på Bibelen

Tid om annen ser vi at enkelte drar til felts mot slike som finner feil i Bibelen. Den som går til bilden for å konstatere at der finnes feil, tror jeg ikke vil få stort utbytte av sitt arbeid. Og om han dertil offentliggjør disse «feil», da pådrar han seg stor skyld.

Ingen har vel brukt Bibelen så mye som Jesus og henvist til den i sine taler, men vi ser aldri at han fant noen feil ved den. Tvert om ser vi at han peker på det ene bibelordet etter det annet, for å vise at det som hender er forutsagt i Bibelen lang tid i forveien. Og han påminner oss om å forkynne Guds ord rett, i Ånd og sannhet. Gjør vi ikke det, da vil han ta sin Ånd bort, og det vi forkynner vil falle maktesløst til jorden uten å bli til noen nytte.

Våger vi å tro at Bibelen er Guds sanne og inspirerte ord, da vil ikke de som tviler på Bibelen og finner feil ved den kunne gjøre oss noen skade, og den Hellige Ånd vil kaste lys over Bibelens sannheter og styrke vår tro på den.

Legger vi øret til det som forkynnes i dag, vil vi høre at mye av det er tom og åndsforlatt tale. Det kan vi

se av at det blir lite eller intet resultat av det som forkynnes. Det forkynnes mye i vår tid, men mye av det er mer egnet til å skape tvil, enn til å fremme troen på Kristus og Ordet.

Blir Ordet derimot forkynt i Ånd og sannhet, da vil det bli et resultat av det. Det vil døde og gjøre levende, dømme og frikjenne, såre og læge, tukte og rettlede. Det vil gjøre oss vis til frelse ved troen på Jesus, og er gagnlig til lærdom og tukt osv. Jeg skulle ønske jeg tok feil når jeg tror at vi har visst ikke mange igjen av slike forkynnere som forkynner Ordet i Ånd og sannhet. Og er du en av dem som vil være tro mot Ordet og Ånden, da må du belage deg på at du vil ikke få mange tilhørere.

Jeg er redd for at vår stilling i dag er lik den vi leser om i Salme 50, 17: «Du hater tukt, og kaster mine ord bak din rygg». Mye av forkynnelsen i dag går ut på å oppbygge det gamle menneske. Dette skjer uten at de fleste forstår det eller tror det, og når det gamle menneske blir oppbygget, kan du få store kollektører og alt synes å være i orden.

Men ennå finnes det noen få lik dem det står om at de elsker tukt. (Ordsp. 12, 1). Disse har fått øye på

resultatet av tukten, slik vi finner det omtalt i Hebr. 12, 10: Hine tukter oss for noen få dager etter sitt tykke. Men Han tukter til vårt gagn, for at vil skal få del i hans hellighet. Guds hensikt med sine barn, er å gi dem del i Guds hellighet, for derved å forherlige Guds navn den stund vi lever her på jorden. Og fører ikke forkynnelsen til at vi pånytt blir tuktet og dødet og lægt, da vil ikke Guds arbeide føre til det mål Jesus tenkte med oss, og den som da vegrer seg for tukt vil aldri nå dette mål. Den som er uten tukt, han er et uekte barn. (Hebr. 12, 8). Og hater du tukt og vil helst høre det som klør deg i ørene, er det ikke store spranget før Ånden forlater deg.

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.
Eksp.: Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø, tlf. 03-99 08 45

Alt som har med bladets eksp. å gjøre,
såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring
blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kass. M. Frafjord
Postgiro 5 68 21 33.

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø, tlf. 03-99 08 45

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Karl B. Bø
Vistnesvn. 13, 4070 Randaberg. Tlf. 04-41 87 46
Kass. Margrete Frafjord,
Boks 89, 5582 Ølensvåg
Postgiro 5 68 21 33. bankgiro 3204.10.10222

Dette er kjennsgjerninger som enhver forkynner bude forstå.

Det tales og skrives så mye om vekkelse, men hvis vekkelsen ikke begynner blandt forkynnerne, vil den heller ikke begynne blandt tilhørerne. Og dersom ikke forkynnelsen fører med seg de ovenfor nevnte ting, vil det aldri bli en sann og sunn vekkelse.

For mange år siden kom jeg sammen med en lærer fra en av våre ungdomsskoler. Vi kom til å tale sammen om vekkelse, og særlig om en vekkelse på skolen. Da sa en at det måtte for det meste være drivhusplanter, for det var så mange som døde da de skulle plantes ut i verdens kalde jord. Da sa læreren: Det var ingen god attest. Men livet og erfaringen viser at det oftest går slik.

Jeg tror at om forkynnelsen hadde hatt mer av det Bibelske innhold og sannhet, som vi overfor har nevnt, da ville de ha greid se bedre når de kom ut derfra. De som blir dratt inn i flokken ved en sterkt appell og dragende musikk og stemning, de kan ikke bli stående uten de kommer inn under sann forkynnelse og veiledning, så de blir gjenfødt ved troen på evangeliet og lærer å ta imot både tukt og trøst.

Ole Rolfsnes

Påskemorgen slukker sorgen!

«*Far! om du vil, så la denne kalk gå meg forbi! Men la ikke min vilje skje, bare din.*» Luk. 22,42.

Han drakk vår kalk til bunnen! Jesus fikk en kalk å drikke; *all verdens synd!* Den skulle Han drikke, og så ta følgene av det innfor den tre ganger Hellige Gud. Han ble selve synden! – Han som ble *gjort til synd* – 2. Kor. 5,21. Det er så en gyser tilbake for dette, at Jesus skal drikke min synd. En kan på det vis forstå Peter, som utbryter: Aldri i evighet skal du vaske mine føtter! Å nei, i vår selvrettferdighet så ville det smakt oss så mye bedre om vi på ett eller annet vis selv kunne ha seiret over og renset oss fra synden.

Men Peter får denne irettesettelse fra Herren: Dersom jeg ikke vasker deg, har du ingen del med meg! Så også med oss. Dersom du vil gå en annen vei for å bli din synd kvitt og en annen vei til å bli rettferdig for Gud, så lyder ennå Jesu ord: Du har ikke del med meg!

Sorg over synden, det er en tung bør, men det er en salig bør, for den er virket av Guds Ånd, og det finnes en full og virkelig utløsning fra denne sorg. Påskemorgen slukker sorgen! Det er slike «sørgende i Sion», dette påskemorgens budskap ropes ut til. (Les Jes. 61, 2-3.) En fryktsom og fortvilet Peter; en disippelflokk hvis hele hjerte var fylt av en eneste stor anklage; jeg sviktet Ham, da Han

trengte meg mest! Hva er jeg for en? Til slike lyder budskapet fra Herrens munn denne morgen: «*Brødrene!*» Jeg farer opp til min Far og deres Far, min Gud og deres Gud.»

Kanskje er du en slik «sørgende i Sion», som går der så urolig og ikke finner fred? For din synd er så stor, og dine fall så mange, og du vet så altfor vel, at det er *synd imot Gud*. Du har vandret så lenge under evangeliets hørelse, allikevel er hjertets mørke så stort, og *det onde* ligger deg for hånden. Kan Herren ville ha noe med deg å gjøre?

Jesus fikk en forferdelig kalk å drikke, da Han måtte drikke vårt, men Han gjorde mer enn det, Han gav oss noe å drikke; sitt blod til *syndenes* forlatelse. Ta nå dette ordet «syndenes» med deg innfor Gud, og be Ham male det ut for ditt hjerte. Det var dette Paulus hadde gjort i Galatermenigheten; malt Kristus for dem som korsfestet! Jo, du har en hel og full legedom, det er påskens budskap; i Hans sår! Jes. 53,5.

«Vend tilbake til festningen (Jesus), dere fanger som har håp! Også i dag forkynner jeg at jeg vil gi dere dobbelt igjen.» Sak. 9, 12.

Einar Kristoffersen

«Alt beror på koblingen»

Min venn, du kan være en god ektefelle, en oppofrende og øm far, en regelmessig kirkebesøker, oppriktig og redelig i alle henseender, men alt dette, så bra det enn er i og for seg, er ikke nok. Din egen rettferdighet og dine egne gode gjerninger kan aldri føre deg til himmelen. Det er aldeles på samme måte som med møbleringen i jernbanevognene. Den kan være aldri så kostbar og smakfull og bekvem, men den kan ikke derfor bevege toget.

Det viktigste er *koblingen* mellom vogn og lokomotivet – på den beror alt. «Troen» er koblingen på det åndelege område. «Den som *tror* på mig, har evig liv». Den som er forenet med Kristus, er en levende sjel, men «den som ikke har Guds Sønn, han har ikke livet».

Koblingen selv utvikler ingen kraft; dens betydning ligger i at den forbinder. På samme måten er troen i og for sig en ringe ting, men når en skyldig synder ved troen forbindes med sin Mellemmann, som døde i hans sted på Golgata, da fører den til frelse.

Enten *har* du satt din fortrøstning til Kristus, eller så *har* du *ikke* gjort det. Koblingen er enten påsatt eller ikke. Si ikke: «Jeg *håper* at den er

på». En sådan sak kan man og må man være sikker på. Man kan være uviss på mange andre, nokså betydningsfulle saker, men uvissitet angående *frelsen* er skjebnesvanger. Du sier: «Hva skal jeg gjøre?» Du skal *ingenting* gjøre, du skal tro! «Hvad skal jeg da tro! «Tro at den Herre Jesus er død i ditt sted, og at Han har gitt sig selv for dine synder forat du ikke skal fortapes.

Men selv om troen er nødvendig, er det allikevel ikke troen, men Kristus, som frelser. Det er ikke koblingen som drar vognen, men lokomotivet. Vi sier det ennu en gang! det er ikke i en *gjenstand* som troen har sitt ankerfeste, men i en levende person, nemlig i «Guds Sønn, som har elsket mig og gitt sig selv for mig».

(Fra «Handbok for reisen fra døden til livet»)

Forstand

«Israels vektere er blinde alle sammen, de vet intet. – De er hyrder som ikke har forstand. Alle sammen har de vendt seg til sin egen vei, hver til sin egen vinning, fra den første til den siste.» Jes. 56, 10-11.

I motsetning til disse hyrdene, skriver en sann «Israels» vekter og hyrde, apostelen Johannes mange hundreår senere. «– Og Han har gitt oss forstand så vi kjenner *Den Sanne*. 1. Joh. 5, 20. Dette er det som åpenbarer at forstanden er av Gud; at vi kjenner *Den Sanne*, eller som Jesus kalte seg selv; *Veien* «Å kjenne den Hellige er forstand» Ordspr., 9, 10. Dette var nettopp kjennetegnet ved disse hyrder uten forstand, at de vendte seg til *sin egen* vei, og *sin egen* vinning.

Her er tale om å kjenne til forsoningens hemmelighet, rettferdiggjørelsen ved tro, alene, det guddommelige, syndfrie mennesket Jesus Kristus gjeldende i vårt sted, forut for noen gjerning og forbedring fra vår side. «Den derimot som ikke har gjerninger, men tror på Ham som rettferdiggjør den ugodelige, han får sin tro tilregnet som rettferdighet.» Rom. 4, 5: Troen på Ham, selv Gud i fra evighet av, som ikleddet seg kjød, kun for å gå i vårt sted, i alle ting.

Det tales ofte om rettferdiggjørelse av tro i dag også, men svært ofte med en undertone av; *du må bare*

ikke tenke at det er nok! Jo, det er nok! Vitnesbyrdet ifra himmelen, lyder nettopp på at det er *fullstendig nok!* La gå at vi skal beflitte oss på å leve rett i denne verden, la gå at det er noe som heter helliggjørelse, og som ingen kristen er tillatt å tale hånt om, men vi skal aldri i evighet stå for Gud *ved det!* All sann helliggjørelse er en *frukt* vokset frem av at *nådeordet* blir i oss.

Reformasjonens hovedanliggende var jo nettopp: «*En iboende*, eller *ikke-iboende* rettferdighet.» «Vi frelles ved Kristi rettferdighet *utenfor oss* – ikke ved en rettferdighet som er *iboende i vår person.*»

Ser du, kjære leser, denne forskjell for din egen del, og enda mer, får du leve i dette? Prøv deg alvorlig, hvis du da ikke allerede er blitt for åndelig dorsk, at du ikke skal komme til å bygge på *en annen grunnvoll*, hvor forsoningen, rettferdiggjørelse av tro, Jesu navn osv. bare blir ord som klinger med, men som i virkeligheten er blitt uten egentlig innhold for deg. Du sitter igjen med skallet, men kjernen er blitt borte for deg!

Bygger du på den sanne grunn-

voll, skal du bli frelst enda om du skulle komme til å bygge videre med uedelt materiale, dog som gjenom ild (1. Kor. 3, 15), men er *grunnvollen* ikke den rette, da er du gjenstand for et antikristelig bedrag, og vil ende i fortapelse med all din «kristelighet.» Vi ser at vi fremfor alt må holde fast ved rettferdiggjørelsen av tro alene. Dette er det ene nødvendige du ikke kan være foruten, dersom du vil nå himmel og salighet.

Kanskje ligger du etter i helliggjørelse, kanskje ligger du etter i avleggelse av synd, og det er nå ille, men har du ennå ikke mistet «Herren vår rettferdighet» av synne, så står du likevel *midt i frelsen*. Og det er bare ett vis å ráde bot på dine øvrige mangler, og det er å bli stadig mer grunnfestet i det sentrale i fresesbudskapet. Gud frelser kun ved nåde, ved gave!

Legg deg altså på hjertet, det er ikke «utbedringen» av dine mangler som skal frelse din sjel, der gjelder kun dette, at Jesus villig gav sitt blod til en soning for *all* din synd.

Skal vi søke og lese i Guds ord så ofte som rád? Ja, gjerne! Skal vi be, og be mye? Ja, gjerne! Men ikke for ved det å bli fromme og åndelige i oss selv, og slett ikke som en tjenes-te for Gud, som om det var noe Han trengte til, men fordi det er gjennom

disse *nådemidler* Gud åpenbarer oss sin frelse.

Har hyrdene forstand i dag, så de fører førene på den rette vei? Kjenner de Den Sanne? Lærer de som Guds ord i de sentrale ting? Disse spørsmål må du aldri slutte å stille, du som ønsker å nå målet! Det er mye «åndelig tale» i dag, men er det *Guds* ord?

Her kan også den oppriktige fristes i dag p.g.a. all den falske evangeliekynnelse, som tillater et syndig og gjennom verdslig liv, så føler en behov for å «stramme inn» og resultatet kan snart bli at selve fresesbudskapet går tapt.

Disse hyrdene uten forstand, vendte seg til sin egen vei, men hva forkynner den forstandige hyrden Johannes? «Og hvis noen synder, har vi en Talsmann hos Faderen, Jesus Kristus, Den Rettferdige. Og Han er en soning for våre synder, og det ikke bare for våre, men også for hele verdens. «1. Joh. 21-2. Forkyn-nelse helt i samsvar med Jesu eget vitnesbyrd; «*Jeg er Veien –.*»

Einar Kristoffersen

Direkte vogn Narvik-Stockholm

En julidag 1928 befant jeg meg ute på perrongen på jernbanestasjonen i Narvik. Et tog stod parat, og på en av vgonene la jeg merke til et skilt som fortalte at vedkommende vogn gikk hele veien fra Narvik til Stockholm. Sidedørene til den stod åpne. Noen personer søkte nettop denne vogn, og da de så navnet «Stockholm» på den, steg de inn i den med sin bagasje og sikret seg sitteplasser. Jeg gav meg i selskap med dem, og da vi var kommet inn og alt var i orden, kjente vi oss alle trygge og vel til mote. Det var ingen av oss som sprang ut av vognen og urolig spurte: «Kommer jeg nu virkelig til Stockholm?»

Heller ikke merket jeg at noen ble nektet adgang. Alle som hadde billett, fikk komme med. Det var vel omkring 7 av 8000 innbyggere i og omkring Narvik, men det var ingen som syntes at det var urimelig med bare en eneste vogn. For i *praksis* fantes det å være tilstrekkelig. Vognen var beregnet for byen og nabølaget, men den befordret bare dem av innbyggerne som kom og satte seg i den.

Gud har ordnet det for oss på en lignende måte. Gud har satt i stand et nådens tog til å befordre innbyggerne i denne fortapte verden til

himmelten; men det er beregnet for så mange som vil *benytte seg* av det.

Alle som vil, får komme, og de får, rettferdigjort ved troen alene, sette seg i en vogn med påskriften: «*Fra skyld til herlighet.*» Når du hører dette frie tilbud til alle mennesker, behøver du ikke stå og spørre dig selv: «Mon det gjelder for meg? For likesom jernbanen har forbundet seg til å transportere *alle* som følger de trykte forskrifter, uberoende av deres moralske karakter, så skal du, om du kommer til *Nådens stasjon* til den fastsatte tid, som er «*nu*» (se 2. Kor. 6, 2), finne frelsens tog ferdig, og den eneste forskrift som du må underkaste deg, er at du samtykker i *at den Herre Jesus får ta hånd om betalingen for din plass* – noe som for deg burde være velkomment og ønskverdig, for du har selv *ingenting* å betale med.

(*Fra «Håndbok for reisen fra døden til livet»*)

Dyrt er du kjøpt

Luk. 23, 40-43

«Stille, stille Jesus lider,» synger sangeren, og la oss være stille, midt i dette yrende liv, som vil prøve å ta denne høytid fra oss!

Har du vært på Golgata og sett dette gudommelige som her skjer? Det er Guds tanker til frelse for hele menneskeslekten som oppfylles her. Gud handler med Sønnen, den eneste som har rett til livet. Her kan du og jeg bare stå og se, for her er det Faderen og Sønnen det gjelder. Golgata blir kalt Hodeskallestedet, og det med rette. Her stanser mennesketanken, skallen blir tom, her gjelder kun Guds tanker! Kjære deg, her lider denne ene som «ikke har gjort noe galt».

Så tenker jeg på all den klaging og sutring når vi må lide, enda vi har fortjent det! Men denne lider tålmodig som et lam og har ikke gjort noe galt.

Å, hvor lite vi tåler å bære! Å, hvor lite som skal til før vi slår igjen når vi synes oss dårlig behandlet!

Men denne han lider tålmodig og tømmer begeret helt ut! Ser du Hans kjærighet til sin Far: «Ikke som jeg vil, men som du vil.» Slik levde Han her på jord, alltid dette ene for øye: Å leve til Guds velbehag. Han elsket Gud over alle ting og nesten som

seg selv. Ja, Han var bare velbehagelig for Herren!

Men hva står det om Ham i Esaias 53, 3: «Foraktet var Han og forlatt av mennesker, en mann full av piner og vel kjent med sykdom. Han var som en som folk skjuler sitt åsyn for, foraktet, og vi aktet Ham for intet.»

Så vil jeg spørre deg: Hvor er din lidelse mot dette? Får vi ikke en lukket munn her ved Golgata både du og jeg?

«Det behaget Herren å knuse Ham,» leser vi videre i Esaias 53. Undrer du deg over dette, kjære venn?» Men Han er såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger. Straffen lå på Ham for at vi skulle ha fred, og ved Hans sår har vi fått legedom.» v. 5.

Ja, det behaget Herren å knuse Jesus for mine overtredelser og mine misgjerninger, og i Jesu sår ligger all min fred og hele min legedom! «Å, la aldri noensinne korsets tre meg gå av minne, som deg frelsens fyrste bar. Men la kors og død og smerte, tale, rope i mitt hjerte, hva min frelse kostet har.»

På Golgata står det tre kors. To røvere og Jesus, Guds offerlam, henger der. Den ene rettferdige mel-

lom to røvere som har forspillet sitt liv. Et underlig skue! «Vi får igjen hva våre gjerninger har forskyldt, men denne har ikke gjort noe galt. Jesus, kom meg i hu når du kommer i ditt rike.» Luk. 23. 41-42.

Å, hvor godt når syndere i møte med Jesus erkjenner sin sanne stilling og i sin fortvilelse henvender seg til Frelseren. Ja, slik er den frelsende tro: En synders fortvilede henvendelse til Jesus.

Og Jesus sa til ham: «Sannelig sier jeg deg: I dag skal du være med meg i Paradis» v. 43.

Hvilken dag for denne røver. Jeg tror aldri han hadde tenkt seg dette!

Og slik må det bli for enhver av oss: alltid undrende over Golgataverket, alltid undrende over dette at Herren berget meg en dag. Å, må ikke det å være frelst bli teori eller noe gammelt for oss, kjære venner.

«Dyrt er du kjøpt, du Lammets brudeskare

Din løsesum er Jesu dyre blod

På Golgata trass syndens helvedeskare

I Jesu blod vår sak hos Gud er god.»

Sølv Straumstein

Hvorledes en kristen falder fra

Det kan, hvad dette angår, udvikle sig forskelligt med de forskellige.

Vi tænker os en f.eks., som med sin trællen under loven helt kom til kort, og som nu, ulykkelig og rådløs, fandt alt, hvad han før havde søgt i sig selv, i en anden, i *Kristus*. Både sin *retfærdiggørelse* og sin *helliggørelse* fandt han i ham og havde nu i denne frie, uforskyldte nåde og gave sit liv og sin fred, ja, sit alt. Af samme overstrømmende

nådens rigdom gjorde han nu det gode så frit, enfoldigt og villigt, at han knap nok selv vidste af det, når han gjorde noget godt. Det er denne indstilling, Paulus betegner som *«den oprigtige troskab mod Kristus»* (2. Kor 11, 3). Det er denne tilstand, han kalder at være *«død fra loven ved Kristi legeme»* og *«stå i Åndens nye tjeneste og ikke i bogstavens gamle tjeneste»* (Rom. 7, 4, 6), at være *«ikke under lov, men under nåde»* (Rom 6, 14-15), at *«det ikke*

*længer er mig, der lever; men Kristus lever i mig; og det liv, jeg nu lever i kødet, det lever jeg i troen på Guds Søn» (Gal. 2, 19-20), at være et «*Guds barn*», at have «*iført sig Kristus*» (3, 26-27), at leve i «*den frihed, hvortil Kristus har frigjort os*» (5, 1) o.s.v.*

Fra denne oprigtige troskab mod Kristus føres han nu ved «slangens træskhed» derhen f.eks., at han efter en tids forløb begynder på ny at lade tankerne beskeftige sig med, hvad vi burde gøre og være. Så ihærdigt og velholdende tumler han med dette, at der næppe bliver en tanke tilovers for *Kristus og nåden i ham*. Fristeren fortæller ham måske, at det vel var af nåde alene, han en gang blev retfærdiggjort, men at det siden må stå til ham selv at vandre så viist og så varsomt, at han derved kan fortsat være Gud til behag. Eller, at det nok kan være i orden med *retfærdiggørelsen – helligørelsen* derimod må han nu til at gøre en indsats for selv. Den enfoldige tro på Kristus slår ikke til. (Kol. 2, 18-23).

Nu sker der desuden det, at den åndelig fattige sjæl ser så mange brist hos sig selv, både i sin personlige helligørelse og sit daglige liv, og defor ikke kan være tilfreds med sig selv. Får Djævelen så bildt ham ind, at disse brist må betyde, at han har grebet det hele forkert an, og at han derfor ikke blot må sætte mere

ind på at våge og bede og gøre fremgang i den tro han har, men tillige må slå ind på en helt ny vej, hvorved han skulle kunne opnå en ny og helt anderledes fuldkommen helligørelse, da er forførelsen og forvirringen for alvor blevet stor og har for alvor fået magt.

Nu ligger det i selve sagens natur, at når grenen ikke længer suger saft fra træet, må den blive mere og mere vissen og tør. For det andet begynder loven igen at herske i samvittigheden, thi i samme grad som troen forsvinder, indtager loven dens plads. Og loven, så snart den kommer ind i samvittigheden, vækker synden til live og forøger dens kraft (Rom. 7, 8-11). Det syndens elende, som i forvejen syntes ham alt for stort til, at han skulle driste sig til fortsat at tro, bliver således endnu større, og som følge heraf trækker han sig længere bort fra Kristus og mister mere og mere af den barnlige tillid til ham. Dette vil i almindelighed vise sig at være en vej til trældom og død.

Men endnu mere magt får vildfarelsen, når også *læren* – af forkyndere, der har deres hellighed i sig selv – bliver forvansket, og det således er et menneskes dybeste overbevisning, der driver ham ind på selvvirksomhedens vej. Sådan var det, det var gået med galaterne. De var af falske apostle blevet ført hen til

«et anderledes evangelium», som dog, siger Paulus, «ikke er et evangelium; det er kun nogle, der forvirrer jer og gerne vil forvanske Kristi evangelium» (Gal. 1, 6-7). De ville på ingen måde fornægte Kristus, men blot føje noget efter deres mening nødvendigt til. Dertil siger imidlertid Paulus (kap. 3, 1), at de er blevet «forhekset» – endda Kristus var blevet malet dem for øje som korsfæstet.

At det netop er samme afvej, som vi her har betragtet, det drejer sig om, viser kap. 3, 2. «Dette ene vil jeg have at vide af jer,» siger Paulus, «var det i kraft af lovgerninger, I modtog Ånden, eller ved i tro at høre?» Der er spørgsmål om en ny vej til at opnå en større fylde af ånd og kraft. Og her såvel som i Kol. 2, 19 viser apostelen, at en sådan fylde får man ikke på anden måde end ved ganske enkelt og enfoldigt at *tro på Kristus* – «holde fast ved hovedet, nemlig ham, ud af hvem hele legemet vokser Guds vækst.» Ja, i Rom. 6 siger han endog, at den eneste måde at blive helligjort på er at blive frigjort fra loven og leve på nåde. «*I er jo ikke under lov, men under nåde, derfor skal synden ikke få herredømme over jer – I har nu den frugt, at I helligøres.*» Og Jesus siger: «*Den, som bliver i mig og jeg i ham, han bærer megen frugt* – thi ligesom grenen ikke kan bære

frugt af sig selv, men kun, hvis den bliver på vintræet, således kan I heller ikke, uden I bliver i mig.» Joh. 15.

Dette er også enhver kristens erfaring. Det var af nåde alene, ved tro, han fik et nyt, åndeligt sind, blev glad i sin Gud, fik lyst og trang til at gøre det gode, kort sagt: blev et nyt menneske, så helt forskellig fra verden og fra, hvad han før havde været. Men eftersom ingen finder flere mangler og fejl hos sig selv end en kristen, så kommer Djævelen – eller en, der tror at være hellig i sig selv – og overbeviser ham om, at det ikke går an ganske enfoldigt blot at tro. Der er det og det, han tilige må gøre. Der er en helt anden vej, han må gå. Og hvordan skulle det falde ham ind at frygte for den vej, der bliver anvist. Det er jo dog større fylde af helighed, mere alvor, det drejer sig om. Og bør vi ikke altid se med mistænksomhed på vejen, vi hidtil har gået? Den kunne jo være forkert!

I god tro forsøger han derfor at finde ind i en ny livsform, finde frem ad en ny vej. Det liv, som Gud selv havde virket i ham, da han fattig og hjælpeløs kom til Kristus og modtog nåde fra ham, er ham ikke nok. Han vil finde en vej, hvor han har mulighed for at blive mere hellig, end troen på Kristus har gjort ham. En vej, hvor han ikke altid skal

behøve at føle sig så fattig og ussel og se så mange mangler og fejl hos sig selv.

Hvordan lykkes så dette foretageende for ham?

Ja, er han virkelig vakt og har erfaret mere af lovens åndelige krav på et menneskes hjerte end sine rådgivere, så lykkes det overhovedet ikke. Han bliver blot endnu mere ulykkelig. Thi som han med al sin forvirring og alt sit stræb fjerner sig mere og mere fra den eneste sande livets kilde, den barnlige tillid til Kristus og nåden i ham, ebber efterhånden hans livskraft ud. Loven trænger ind i samvittigheden og vækker synden til live. Han bliver da en ulykkelig træl, og til sidst dør livet fuldstændig ud – hvis han da ikke i tide vender om til den enfoldige tro på Kristus igen.

Det hele kan imidlertid også få et andet forløb: Han kan *finde, hvad han søger* – i hvert fald mener han det selv – og blive hængende i «selvgjort gudsdyrkelse» og tilfredshed med sig selv. Dette bliver tilfældet, når omvendelsen ikke går i dybden, men blot er af mere ydre art. Og da især, hvis den pågældende fæster sig så stærkt ved *een eller flere bestemte måder* at praktisere sin hellighed på, som han nogenlunde magter, at han derved glemmer hele fordærvelsens afgrund i sit indre.

*Fra C. O. Rosenius
«Farerne og hyrden»*

Arvingen reiser hjem

Av J. de Liefde

Tanken kan ikke være opptatt av arven, når ein ikke selv er arvingen. – Er en ikke arving, er ingenting så kjedelig som å tale om arven.

Vi steg etter inn i vognen. Da hr. Sybrand og jeg satt alene på det bakerste setet, kunne vi tale fritt og halvhøyt med hverandre. Selvsagt talte vi om arven og om fremtiden.

«Hva ler du av, om jeg tør spørre?» sa jeg, da hr. Sybrand begynte å le under samtalen vår.

«Det skal du snart få høre», svarte han. Så vendte han seg til en av passa-

sjerene, som hadde sitte og plapret hele veien siden vi forlot Vaarden, og spurte: «Skal De være med helt til Deventer?»

«Nei, gode mann. I Amersfoort stiger jeg av. Reiser herrene til Deventer?»

«Ja,» svarte hr. Sybrand. «Har De kjente i Deventer?»

«Å, bare noen få som jeg før har stått i handelsforbindelse med.»

«Jeg har fått melding om at en rik frue er død i disse dager og har latt etter seg en stor formue.»

«Så! Hvor stor kan arven være?»

«Summen kjenner jeg ikke, men at den er svært stor, vet jeg.»

«Godt er det for den som får den, men kanskje den skal deles mellom en flokk barn som lever etter henne?»

«Nei, hun som døde var barnløs enke. Arven er testamentert til en ung mann på noen og tyve år.»

«Ja, det må jeg si! Den ungen mannen er heldig. Lykken har lekt med ham. Men tenk bare på hvor store prosenter staten tar av summen! Det er skremmende hvor mye et dødsfall nå for tiden kaster av seg for statskassen. Snart går det vel så vidt at en i levende live må gripe til den utveien å gi bort det en eier til barn og barnebarn, og selv ta unna bruksretten til det. Dette er vel ikke som det burde være; for regjeringen trenger mye. Men en må gjøre det en kan for å kunne være til, i smått som i stort. Under de nåværende forhold blir arbeid og næringsliv knuget. I handelen er det nå ikke mer noen for-

skjell «på første og andre hand.» Grossererne reiser nå gjennom stater og land, og de mindre handelsmenn er uten noen fortjeneste.»

«De er trolig selv kjøpmann i Amersfoot?» spurte hr. Sybrand.

«Nettopp! sa den snakkesalige reisekameraten vår, «men de gode tidene er borte for lenge siden der. I min fars tid, da jeg var i tolvårsalderen, hadde vi seks bak disken og tre bryggemenn, foruten andre arbeidsfolk. Likevel kunne vi knapt greie å ekspedere alt det folk tinget på; nå har jeg lite nok å gjøre for meg og kona mi, og vi må leve svært sparsomt, skal det rekke til for oss.»

«Da skulle De sikkert likt å vært arving til den rike fruen i Deventer?»

«Visselig! Da ville jeg straks sluttet handelen min; da skulle jeg dagstøtt drikke min flaske vin. Nå får jeg nøyne meg med en kopp kaffe. Ja, godtiden er forbi og kommer aldri mer tilbake. Tenk deg gode mann! Far min ...»

«Kanskje han overlot Deg en større arv enn det som var etter damen i Deventer?»

«Å nei, det var nok ikke så vel! En ulykkelig handelskrise kom immellom, og mange handelshus raste i grus, deriblant min fars. Han tapte alt, blant annet...»

«Disse ulykkelige forholdene virket også skadelig på formuen til fruen i Deventer. Hadde ikke det vært tilfelle, hadde arven hun etterlot seg vært mye større.»

«Kan så være men hva var det jeg

vile si... jo, like før handelskrisen hadde far min...»

«Kanskje han håpet på en arv, som den etter enken i Deventer?»

«Å nei da! Bare det hadde vært tilfelle så! Nei, han hadde gitt en mekler i Amsterdam, en han...»

«Kan hende ventet seg en arv av, ikke mindre enn den etter fruen i Deventer?»

Den snakkesalige kjøpmannen tidde med ett og så kvasst på hr Sybrand. Alle de andre reisende begynte å le, og jeg hadde sterk trang til å gjøre det samme.

«Hvordan er det De behandler meg,» sa kjøpmannen, synlig krenket, «jeg mener De har meg til narr?»

«Hvordan det?» spurte hr. Sybrand i en tørr tone.

«Fordi De stadig avbryter talen min med Deres vas om arven i Deventer.»

«Hvordan kan det ergre Dem?»

«Svært mye; for hva har jeg å gjøre med den arven?»

«Ja, men en så stor arv, det er ingen småting heller.»

«Det kan så være, men hva kommer den meg ved?»

«Jeg ønsket likevel gjerne å tale med deg om denne interessante ting-en.»

«Og hvorfor?»

«Fordi jeg legger stor vekt på denne arven.»

«Snakk med den De vil om dette, bare ikke med meg.»

«Ville det være for kjedelig for

Dem å tale med meg om dette herifra til Deventer?»

«For tidsfordriv! har en noensinne hørt på maken! Til Deventer, og ennå er vi ikke i Amersfoort?»

«Men hvorfor skulle det være så vanskelig for Dem?»

«Jo, fordi jeg slett ikke interesserer meg for dette, og det er rent umulig for meg å tenke på det, ikke engang i fem minutter. For meg kan De gjerne tale om arven Deres, om det så var herifra til Roma, bare ikke med meg.»

«Bli ikke arg på meg, gode mann! Jeg skal ikke trette Dem lenger med samtaleemnet mitt. Her i denne vognen er det likevel et merkelig forhold: «Denne unge mannen,» holdt han frem «har like fra Amsterdam mest ikke talt om annet enn arven i Deventer. For hvert annet emne jeg har begynt på, har han alltid kommet tilbake til arven i Deventer. Det er således en underlig forskjell på to reisende i samme vogn.»

«Men denne karen er kan hende nettopp arvingen?» sa kjøpmannen og så på meg.

«Ja, nettopp!» sa hr. Sybrand.

«Da er det vel ikke så rart,» ropte de reisende og så stift på meg. Og en eldre dame syntes å si med en talende mine: Det hjertet er fylt av taler munnen.

«Sant og visst!» Men hjertet kan ikke fylles av arven, når en ikke selv er arvingen,» la hr. Sybrand til. «I dette tilfelle er ingenting så kjedelig som å tale om arven.»

(Forts. neste nr.)

Pinsestevne

på Fossnes i Vestfold 5. – 8.6. 1992

Talere: Sven Berglund, Per Bergene Holm, Einar Kristoffersen,
Reidar Linkjendal, Tore Mangelrød, Magnor Sandvær.

Ledere: Håvar Fjære og Lars Fossdal.

Pris: Kr. 360,-. Skuleungdom: 50 % moderasjon. Barn under 4 år: Gratis.

Innmelding til Håvar Fjære, Goksjøruta, 3200 Sandefjord.
Tlf. 034-10 831, **innen 23/5-92.**

Detaljert program sendes til alle som melder seg på.

Unge og eldre er hjertelig velkomne!

Gaver til bibelskolen

Styret for bibelskolen har vært samlet og planlagt det første skoleåret. I den forbindelse ville vi gjerne gjøre kjent at hvis noen hadde naturalia (grønnsaker, poteter, bær o.l.) å avse til skolen, så ville vi blitt svært glade. Hvis noen også hadde en fryseboks, et piano eller en låsbar safe å gi bort, så mottas alt dette med takk!

Vi har tidligere etterlyst oppbyggelsesbøker til skolen gjennom bladet og fått mange, men fortsatt skulle vi ønske oss flere.

Søknad om å få godkjent bibelskolen er sendt til departementet, og vi venter spent på svaret. Det vil bety mye for elevene som dermed vil få mulighet til å søke stipend og lån i Statens lånekasse for utdanning.

Henvendelser angående ting som skal gis til skolen gjøres til **Håvar Fjære, Goksjøruta, 3200 Sandefjord.** Tlf.: **034-10 831.**

Returadresse: Lov og Evangelium, Eklundbk. 11, 3770 Kragerø – Trykk: Øystese Trykkeri a.s.
Vennligst gi eksp. beskjed i god tid ved adresseforandring.